

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 26CoKR/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4121204258
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Pilek
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4121204258.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Pileka a členov senátu JUDr. Pavla Lukáča a JUDr. Mareka Olekšáka, v právnej veci žalobcu: Sociálna poisťovňa so sídlom v Bratislave, so sídlom Ul. 29. augusta 8 a 10, 813 63 Bratislava, IČO: 30 807 484, proti žalovanému: JUDr. Ján Polomský, správca so sídlom: Miletičova 21, 821 08 Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu Aeolus, s. r. o., so sídlom: Mostná 29, 949 01 Nitra, IČO: 31 449 069, o určenie prihlásených pohľadávok za pohľadávky proti podstate čo do právneho dôvodu, výšky a poradia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 27Cbi/2/2021 - 315 zo dňa 20. apríla 2022, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 27Cbi/2/2021 - 315 zo dňa 20. apríla 2022 v spojení s opravným uznesením č. k. 27Cbi/2/2021 - 343 zo dňa 19. mája 2022 v napadnutej časti potvrdzuje.

II. Súd žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou dňa 01.04.2021 na Okresnom súde Nitra domáhal určenia právneho dôvodu prihlásenej pohľadávky za pohľadávku proti podstate v konkurznom konaní vedenom Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 23K/1/2020. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 23K/1/2020 bol vyhlásený konkurz na majetok spoločnosti Aeolus, s. r. o. so sídlom: Mostná 29, 949 01 Nitra, IČO: 31 449 069 (ďalej aj len „úpadca“). V konkurznom konaní si žalobca ako konkurzný veriteľ uplatnil pohľadávky proti podstate vzniknuté po vyhlásení konkurzu z titulu neuhradenia splatného poistného na sociálne poistenie za mesiac 05/2020 vo výške 4.452,26 eura, za mesiac 06/2020 vo výške 10.387,91 eura a za mesiac 7/2020 vo výške 7.113,62 eura, celkom vo výške 21.953,79 eura; podľa úpadcom predložených mesačných výkazov poistného a príspevkov za dané mesiace. Žalovaný - správca listom zo dňa 22.03.2021, doručeným žalobcovi dňa 22.03.2021, oznámil popretie prihlásených pohľadávok ako pohľadávok proti podstate z dôvodu, že nespĺňajú kumulatívne podmienky a vecne nesúvisia s obdobím po vyhlásení konkurzu, keďže správca podnik úpadcu neprevádzkoval po vyhlásení konkurzu. S neuznaním uplatnených pohľadávok za mesiace 05/2020 - 07/2020 ako pohľadávok proti podstate a s tvrdením správcu sa žalobca nestotožnil. Žalovaný v oznámení o popretí uvedenej pohľadávky svoje tvrdenia o popretí jej právneho dôvodu z časového hľadiska - že nevznikla po vyhlásení konkurzu - zdôvodnil podľa žalobcu iba v prípade pohľadávky za mesiac 05/2020 a v prípade všetkých troch mesiacov (pohľadávok), však namietal ich súvis s prevádzkou podniku. Žalobca sa podanou žalobou zároveň domáhal svojho nároku v súvislosti s pohľadávkami z titulu vyplatených dávok garančného poistenia, spolu vo výške 31.901,19 eura. Žalovaný - správca listom zo dňa 22.03.2021, doručeným žalobcovi dňa 22.03.2021, oznámil popretie prihlásených pohľadávok ako pohľadávok proti podstate z dôvodu, že nespĺňajú zákonné podmienky a nemajú časový ani vecný súvis s konkurzom, keďže správca nepridieval zamestnancom úpadcu žiadnu prácu súvisiacu s prevádzkou podniku. Zároveň žalovaný uviedol, že tieto pohľadávky si žalobca uplatnil

ako regresné nároky za vyplatené dávky z garančného fondu. S neuznaním uplatnených pohľadávok z titulu vyplatených dávok garančného poistenia a s tvrdením správcu sa žalobca taktiež nestotožnil.

2. Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie o žalobe rozhodol rozsudkom č. k. 27Cbi/2/2021 - 315 zo dňa 20. apríla 2022 (ďalej aj len „napadnutý rozsudok“) tak, že vo výroku I. určil, že pohľadávky žalobcu vzniknuté z titulu neuhradeného poistného za mesiac máj 2020 vo výške 4.452,26 eura, za mesiac jún 2020 vo výške 10.387,91 eura a za mesiac júl 2020 vo výške 7.113,62 eura, sú pohľadávkami proti podstate v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 23K/1/2020 čo do právneho dôvodu, výšky a poradia podľa § 87 ods. 2 písm. i) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Vo výroku II. určil, že pohľadávky žalobcu vzniknuté z titulu peňažných náhrad vyplatených na dávkach garančného poistenia vo výške 19.011,83 eura, vo výške 7.821,54 eura, vo výške 3.279,00 eura a vo výške 1.788,82 eura, t. j. spolu v sume 31.901,19 eura, sú pohľadávkami proti podstate v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 23K/1/2020 čo do právneho dôvodu, výšky a poradia podľa § 87 ods. 2 písm. l) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Výrokom III. napadnutého rozsudku nepriznal žalobcovi náhradu trov konania.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že s ohľadom na vykonané dokazovanie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v celom rozsahu dôvodná. Pri posúdení nároku vychádzal zo žaloby, z jednotlivých písomných vyjadrení strán sporu, ako aj z predložených listín a vyjadrení na pojednávaní. Žalobca si v konaní uplatnil nároky ohľadne pohľadávok proti podstate z dvoch rôznych titulov: (i) z titulu nároku na splatné poistné a (ii) z titulu vyplatených dávok garančného poistenia. Predmetom žaloby tak bolo rozhodnutie o verejnoprávnom nároku žalobcu, resp. verejnoprávnej povinnosti úpadcu vyplývajúcej zo zákona o sociálnom poistení. Z obsahu spisu bolo podľa súdu prvej inštancie nepochybné, že je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu ako aj pasívna vecná legitímácia žalovaného, pričom v spore nie je potrebné požadovať od žalobcu preukázanie naliehavého právneho záujmu, keďže možnosť podania žaloby žalobcovi vyplýva priamo zo zákona, a to zo zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoKR“). Uvedené skutočnosti v konaní neboli sporné. Zároveň bola žaloba podaná v zákonom stanovenej 15 - dňovej lehote. Žalobca sa v tomto spore domáhal určenia, že popreté pohľadávky - splatné poistné za mesiac 05/2020 vo výške 4.452,26 eura, za mesiac 06/2020 vo výške 10.387,91 eura a za mesiac 07/2020 vo výške 7.113,62 eura, sú čo do právneho dôvodu, výšky a poradia pohľadávkami proti podstate. Spornou otázkou medzi stranami sporu bol podľa súdu prvej inštancie najmä časový okamih vzniku pohľadávky žalobcu - splatného poistného za mesiac máj 2020 a vecný súvis všetkých žalobcom uplatnených pohľadávok s prevádzkou podniku počas konkurzu. V prípade dávok garančného poistenia bolo predmetom sporu tiež to, že žalovaný ako správca neprideľoval aktívne prácu zamestnancom úpadcu. Súd prvej inštancie sa preto v danom prípade zaoberal najmä posúdením otázky vzniku pohľadávky, t. j. ktorým momentom pohľadávka žalobcu vznikla, či už predložením mesačného výkazu, alebo až uplynutím lehoty splatnosti poistného. V tomto smere sa súd prvej inštancie oboznámil s dostupnou rozhodovacou činnosťou súdov, s jednotlivými ustanoveniami zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSP“) a ZoKR a dospel k záveru, že pre vznik pohľadávky bolo potrebné splnenie oboch podmienok, tak predloženie mesačného výkazu, ako aj splatnosti poistného. Splatnosť poistného je daná zákonom o sociálnom poistení, ktorý je v postavení lex specialis. Povinnosťou zamestnávateľa je platiť poistné a stanoviť jeho výšku a odviesť poistné za zamestnanca, ktorá sa viaže nielen na existenciu vzniku a zániku samotného pracovnoprávneho pomeru, ale aj na okolnosti podmieňujúce vznik nároku na mzdu, jej výšku a osobný status zamestnanca ako platiteľa poistného. Zamestnávateľ - úpadca sa nemôže stať dlžníkom sociálnej poisťovne skôr, než mu vznikne povinnosť zaplatiť a odviesť poistné a skôr, než na základe mesačného výkazu poistného a príspevkov sa stane zrejým suma poistného na sociálne poistenie. Konkurz na úpadcu bol vyhlásený dňa 02.06.2020, teda obe podmienky pre vznik pohľadávky boli podľa súdu prvej inštancie kumulatívne splnené až po vyhlásení konkurzu. K predloženiu mesačného výkazu zo strany úpadcu došlo dňa 17.06.2020 a splatnosť poistného nastala dňa 30.06.2020; obe skutočnosti potrebné pre vznik pohľadávky nastali až dňom 30.06.2020. Skutočnosť, že splatnosť poistného bola dňa 30.06.2020 nebola v konaní sporná a táto je zároveň zrejماً aj z predloženého mesačného výkazu (na č. l. 8), z ktorého je zrejmé, že deň 30.06.2020 bol určený úpadcom ako deň výplaty príjmov. Rozhodujúcim pre určenie dátumu vzniku pohľadávky je dátum určený zamestnávateľom (úpadcom) alebo zákonom na výplatu miezd v zmysle § 143 ods. 2 ZoSP. Len splnenie oboch uvedených podmienok tak mohlo mať podľa súdu prvej inštancie za následok vznik pohľadávky žalobcu. Samotným predložením mesačného výkazu dňa 17.06.2020 pohľadávka žalobcu nemohla vzniknúť, keďže až po predložení mesačného výkazu poistného mal žalobca právo predpísať poistné na konkrétnu sumu a od platiteľa poistného žiadať

konkrétne plnenie a aj to až v prípade, ak by k jeho úhrade nedošlo dobrovoľne ku dňu splatnosti, t. j. v deň určený na výplatu príjmov, ktoré sú vymeriavacím základom zamestnanca, resp. ak nie je taký deň určený, v posledný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, za ktorý sa platí poisťné. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že pohľadávka žalobcu - splatné poisťné za mesiac 05/2020 vo výške 4.452,26 eura, vznikla až po vyhlásení konkurzu. V prípade tejto pohľadávky tak bol splnený časový súvis s konkurzom.

4. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že v prípade ďalších pohľadávok žalobcu (splatné poisťné za mesiace 06/2020 a 07/2020) žalovaný nepopieral časový súvis s konkurzom. Skutočnosť, že sa v prípade pohľadávok žalobcu (splatné poisťné za mesiace 05/2020 - 07/2020) jedná o pohľadávky v súvislosti s prevádzkovaním podniku počas konkurzu (vecný súvis pohľadávok s konkurzom), žalovaný v konaní namietal a táto otázka bola sporná. Podľa súdu prvej inštancie bolo potrebné vychádzať z definície ustanovenia § 5 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) s tým, že zložkou podnikania je aj osobná zložka, teda sa vyžaduje objektívne prítomnosť zamestnancov ako osobnej zložky podniku, ktorá napomáha podnikaniu, resp. v čase ukončenia prevádzkovania podniku zákonným spôsobom dochádza aj k ukončeniu činnosti zamestnancov. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj skutočnosťou uvedenou správcom, a teda že sa jedná o poisťné za zamestnancov, s ktorými boli ukončené pracovné pomery ešte pred prvou schôdzou veriteľov dňa 04.09.2020. Napriek tomu súd prvej inštancie dospel k záveru, že sa jedná o pohľadávky, ktoré vznikli v príčinnej súvislosti s prevádzkovaním podniku; k ukončeniu prevádzky nedošlo pred vyhlásením konkurzu, práve naopak, a podľa súdu prvej inštancie je bez právneho významu, či sa jednalo o zamestnancov, ktorí ukončili svoju prácu pre úpadcu pred prvou schôdzou veriteľov, pretože podstatným je zachovanie a trvanie osobnej zložky podniku, pričom v mesiacoch 05/2020 - 07/2020 boli zamestnancom vyplácané mzdové nároky, ktoré podliehali odvodovým povinnostiam, a to na základe mesačných výkazov: (i) zo dňa 17.06.2020, ktorého splatnosť nastala dňa 30.06.2020; (ii) zo dňa 28.07.2020, ktorého splatnosť nastala dňa 31.07.2020 a (iii) zo dňa 12.08.2020, ktorého splatnosť nastala dňa 31.08.2020, ako aj opravy výkazu zo dňa 29.12.2020 k poisteniu splatnému dňa 31.08.2020. Osobná zložka tak podľa súdu prvej inštancie zachovaná bola. Ak správca (žalovaný) neuskutočnil relevantné úkony smerujúce k ukončeniu podnikateľskej činnosti úpadcu, dochádza k prevádzkovaniu podniku počas konkurzu. Pohľadávka na poisťnom by nevznikla bez prevádzkovania podniku. Podľa súdu prvej inštancie bolo bez právneho významu, akých konkrétnych zamestnancov podnik zamestnával pred vyhlásením konkurzu a akých po vyhlásení konkurzu, resp. či ide o rovnakých zamestnancov. Rovnako bolo bez právneho významu, že zamestnanci nepredávali zájazdy tak, ako to uvádza žalovaný, ale napr. z domu fungovali v režime home office, resp. home office - infolinka v súvislosti s ukončením predaja zájazdov. Sám žalovaný potvrdil, že disponoval osobnostnou zložkou a že napr. zamestnankyňa U. a S. boli zamestnané v súvislosti so správou majetku. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15CoKR/3/2017 zo dňa 31.01.2018, ktorým boli pohľadávky žalobcu uznané za pohľadávky proti podstate. Samotné rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zrušilo rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátilo súdu na ďalšie konanie, pričom skutkovo išlo o obdobnú vec, keď sa jednalo o poisťné aj za zamestnancov, ktorí vykonávali činnosť pre úpadcu pred vyhlásením konkurzu. Krajský súd v danom rozhodnutí poukázal zároveň na doktrínu insolvenčného práva a tiež dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „NS SR“) sp. zn. 1Sžso/37/2014 zo dňa 27.10.2015 a poukázal na to, že v danej veci sa súd prvej inštancie odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe súdov pri výklade pojmu „pohľadávka súvisiaca s prevádzkovaním podniku“. Súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade nezistil dôvody, pre ktoré by sa mal odchyliť od ustálenej rozhodovacej praxe, v zmysle ktorej je podstatná osobná zložka podniku, a to bez ohľadu na to, akí konkrétni zamestnanci ju tvoria. Súd prvej inštancie sa taktiež nestotožnil s tvrdením žalovaného, že z dôvodu, že hlavný predmet podnikateľskej činnosti úpadcu spočíval v predaji zájazdov, a teda v dôsledku insolvenčnej nespĺňal úpadca podmienky pre prevádzkovanie podniku ako cestovnej kancelárie. V rámci konkurzného konania podľa neho neexistuje iné posudzovanie pre úpadcov - cestovné kancelárie. Zákonodarcu neupravuje iné posudzovanie pohľadávok proti podstate u úpadcu, ktorého predmet podnikania spočíval v predaji zájazdov, a preto také odlišné posúdenie ani súd prvej inštancie v rámci posudzovania skutkového a právneho stavu nemohol vykonať a preniesť do rozhodnutia vo veci samej. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že iba samotný predaj zájazdov, hoc bol hlavným predmetom podnikania úpadcu, nepredstavoval jedinú činnosť spojenú s prevádzkou podniku. S prevádzkou podniku sú podľa neho spojené ďalšie mnohé činnosti a len tým, že úpadca prestal predávať zájazdy, nedošlo k ukončeniu komplexnej prevádzky podniku. Ak správca ako žalovaný sám uviedol, že osobnostnú zložku úpadcu má a ide o zamestnancov, ktorí sú zamestnaní za účelom správy majetku, bolo potom podľa súdu prvej inštancie potrebné prijať záver, že ich úpadca zamestnával

a správca od nich vyžadoval aktívnu súčinnosť, hoci už nie na predaj zájazdov. Správa majetku zahŕňa v sebe aj správu konkurznej podstaty. Ukončenie pracovných pomerov bolo v kompetencii správcu, no tento pracovné pomery neukončil ešte niekoľko mesiacov po vyhlásení konkurzu, resp. prijal alebo opätovne prijal zamestnancov, čím naďalej bola vykonávaná prevádzka podniku cez osobnostnú zložku. Podľa súdu prvej inštancie bolo bez právneho významu, o akých ľudí sa jedná; či sa jedná o zamestnancov s pretrvávajúcim pracovným pomerom, alebo ide o zamestnancov, s ktorými boli uzatvorené nové zmluvy/dohody. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného, že prevádzkovanie podniku skončilo v okamihu, kedy sa úpadca rozhodol, že nebude predávať zájazdy a ukončí spoluprácu s obchodnými partnermi súvisiacu s prevádzkovaním cestovnej kancelárie. Takéto tvrdenie podľa neho nemá oporu v zákone. Z vyjadrenia žalobcu vyplýva, že úpadca bol aktívnym zamestnávateľom ku dňu vyhlásenia konkurzu a minimálne až do 25.11.2021 predkladal mesačné výkazy za zamestnancov. Podľa súdu prvej inštancie je bez právneho významu, či správca úpadcu zamestnancom úpadcu prideloval/neprideloval po vyhlásení konkurzu prácu, keďže by sa jednalo o prekážku na strane zamestnávateľa. Takáto skutočnosť by nemala vplyv na existenciu povinnosti zamestnávateľa platiť poisťné. V tomto prípade súd prvej inštancie poukázal aj na rozhodovaciu činnosť súdov, vrátane NS SR, ktorí vo svojich rozhodnutiach už opakovane uviedli, že pohľadávky na poisťnom na sociálne poistenie za zamestnancov úpadcu, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu, a preto predstavujú pohľadávky proti podstate v zmysle ustanovenia § 87 ods. 2 písm. i) ZoKR. Uvedené platí aj v prípade, ak zamestnancom úpadcu správca konkurznej podstaty po vyhlásení konkurzu neprideloval žiadnu prácu a tiež v prípade, ak správca ukončil so zamestnancami úpadcu pracovný pomer, resp. im plynie výpovedná doba. Správu majetku po vyhlásení konkurzu je potrebné vykladať v tom zmysle, že sa jedná o všetky úkony týkajúce sa konkurznej podstaty vedúce ku konečnému výsledku konkurzného konania, a to k speňaženiu a k uspokojeniu veriteľov z výťažku zo speňaženia. Nemusí sa nevyhnutne jednať o také úkony, ktoré súvisia so zabezpečením majetku, ale ide o také úkony, ktoré sa týkajú konkurznej podstaty. Takýmito úkonmi sú napr. aj nároky vyplývajúce z materskej a rodičovskej dovolenky, odstupné a pod. Správca síce týmto zamestnancom neprideľuje prácu v súvislosti s prevádzkovaním podniku, ale v súvislosti so správou a speňažovaním majetku, avšak v rámci správy majetku, resp. konkurznej podstaty, správca vykonáva naďalej úkony vo vzťahu k sociálnej poisťovni, čím si plní svoje zákonné povinnosti. Aj tieto úkony je potrebné zahrnúť pod pojem správa majetku úpadcu a teda sa jedná o pohľadávky proti podstate. V danom prípade tak súd prvej inštancie jednoznačne dospel k záveru, že v prípade pohľadávok žalobcu (poisťné za mesiace 05/2020 - 07/2020), sa jedná o pohľadávky žalobcu, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a ide o pohľadávky, ktoré predstavujú poisťné na sociálne poistenie, ktoré mal zákonnú povinnosť odvádzať zamestnávateľ, teda úpadca. Skutočnosť, že sa v danom prípade jednalo o poisťné za zamestnancov úpadcu, nebola podľa súdu prvej inštancie v konaní sporná. Prevádzkovanie podniku počas konkurzu predstavuje aj jeho personálnu zložku, pričom bolo zrejmé, že k zániku pracovných pomerov všetkých zamestnancov ku dňu vyhlásenia konkurzu (02.06.2020) nedošlo. Z obsahu spisu bolo tiež zrejmé, že úpadca ako zamestnávateľ odvádzať poisťné za zamestnancov minimálne do 25.11.2021, a teda v zmysle pracovnoprávných predpisov boli zamestnanci úpadcu stále považovaní za osoby v pracovnom pomere, a to aj v prípade, ak by im už plynula výpovedná doba. Súd prvej inštancie tak s poukazom na mesačné výkazy, ktoré v konaní predložené boli, ustálil, že v čase vyhlásenia konkurzu (02.06.2020) neboli ukončené všetky pracovné pomery zamestnancov úpadcu, resp. plynuli výpovedné doby. Realizáciou úkonov v súvislosti s personálnou zložkou (zamestnancami) podľa neho došlo k prevádzkovaniu podniku, v súlade s ktorým žalobcovi vznikla pohľadávka. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a rozhodnutia v iných obdobných veciach, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná v uplatnenom rozsahu ohľadne nároku poisťného na sociálne poistenie, keď pohľadávky spĺňajú časový aj vecný súvis s konkurzom. V danom prípade tak podľa súdu prvej inštancie boli splnené podmienky na určenie pohľadávok žalobcu ako pohľadávok proti podstate (splatné poisťné) podľa § 87 ods. 2 písm. i) ZoKR.

5. Podľa súdu prvej inštancie sa žalobca ďalej domáhal určenia, že popreté pohľadávky - z titulu vyplatených dávok garančného poistenia spolu v sume 31.901,19 eura na základe Rekapitulácií vyplatených dávok k jednotlivým dátumom splatnosti, sú čo do právneho dôvodu, výšky a poradia pohľadávkami proti podstate. Súd prvej inštancie v danom prípade dospel k záveru, že sú splnené podmienky na určenie, že sa jedná o pohľadávky proti podstate podľa § 87 ods. 2 písm. l) ZoKR. Podmienkami nároku zamestnanca na dávku garančného poistenia je platobná neschopnosť zamestnávateľa uspokojiť nároky zamestnanca určené v zákonom ustanovení § 102 ZoSP. V danom prípade súd prvej inštancie v rámci konania ustálil, že pre dávky garančného poistenia platí režim, že sa jej vyplatením stáva veriteľom sociálna poisťovňa, teda už nejde o pohľadávku zamestnanca. Pre

uplatnenie takejto pohľadávky v konkurze potom platí, že ide o pohľadávku verejnoprávneho poistenia. Je to povinnosť, ktorá vyplýva zamestnávateľovi zo zákona odvádzať poisťné za zamestnanca do garančného fondu a z tohto titulu za splnenia podmienok, ktoré sú stanovené v zákone, sociálna poisťovňa plní zamestnancom a toto plnenie zamestnancom poskytne na základe predloženia žiadosti o vyplatenie dávky garančného poistenia na základe potvrdenia, ktoré predloží zamestnávateľ, v tomto prípade správca úpadcu, o výške a o nárokoch, ktoré uplatňuje, aby pre jednotlivého zamestnanca boli vyplatené z garančného poistenia. Jedine zamestnávateľ môže teda v tomto potvrdení nároku zamestnanca uviesť, akú pohľadávku, v akej výške žiada, aby bola plnená pre jednotlivého zamestnanca z garančného poistenia. Sociálna poisťovňa nemá ani k dispozícii výplatné pásky, z ktorých by overila, v akej výške napr. už správca plnil zamestnancom nejaké nároky z pracovného pomeru. Je to iný nárok než nárok medzi komerčným poistením. Je to nárok, ktorý vyplýva zo zákona o sociálnom poistení. Dávku garančného poistenia vypláca príslušná pobočka sociálnej poisťovne po splnení podmienok stanovených v zákone o sociálnom poistení zo základného fondu garančného poistenia. Dávky garančného poistenia, akákoľvek výplata nárokov pre zamestnancov z fondov alebo z garančného fondu, v danom prípade z garančného poistenia, je výplatou, ktorú poskytne sociálna poisťovňa po splnení podmienok zamestnancovi bez ohľadu na to, či zamestnávateľ odvádza, či si plnil zákonom stanovenú povinnosť a odvádzať poisťné v tomto prípade do garančného poistenia za zamestnanca. Aj v prípade, že neodviedol poisťné, nárok zamestnancov tým nie je ukrátený. Sociálna poisťovňa vždy musí plniť zo svojich fondov nároky zamestnancov, aj keď zamestnávateľ odvodovú povinnosť neplnil. Takže charakter pohľadávok sociálnej poisťovne z titulu vyplatenia garančného poistenia je výlučne pohľadávka, ktorá vznikla a má charakter pohľadávky z verejnoprávnych vzťahov z poistenia, na základe ktorého zo zákona vyplýva zamestnávateľovi zo zákona o sociálnom poistení. Medzi zamestnancom a úpadcom ako zamestnávateľom tak vzniká samostatný právny vzťah založený pracovnou zmluvou a medzi úpadcom ako zamestnávateľom a sociálnou poisťovňou vzniká samostatný povinný verejnoprávny vzťah práve pre prípady, keď zamestnávateľ nebude plniť povinnosti voči zamestnancovi z dôvodu platobnej neschopnosti. Pri samostatnosti týchto právnych vzťahov pohľadávka proti podstate vznikla inému subjektu ako je zamestnanec úpadcu, ktorý má nárok predovšetkým na mzdu a iné nároky súvisiace s pracovným pomerom. Vo vzťahu k časovému hľadisku vzniku žalobou uplatnených pohľadávok súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetné pohľadávky žalobcu vznikli po vyhlásení konkurzu (ich vyplatením). Časové hľadisko v danom prípade sporné nebolo a vyplýva napr. z Rekapitulácií vyplatených dávok k jednotlivým dátumom splatnosti. Žalobca prihlásil svoje pohľadávky z titulu vyplatených dávok garančného poistenia podľa § 87 ods. 2 písm. l) ZoKR ako pohľadávky proti podstate podľa súdu prvej inštancie správne, t. j. pohľadávky sociálnej poisťovne z titulu peňažných náhrad vyplatených z garančného fondu. Pohľadávka sociálnej poisťovne podľa § 87 ods. 2 písm. l) ZoKR nie je nijakým spôsobom limitovaná, preto patrí žalobcovi v plnej výške tak, ako bola zo strany sociálnej poisťovne zamestnancovi vyplatená. Slovom „za jeho pracovnoprávne nároky, ktoré sú pohľadávkou proti podstate“ zákon v úprave § 87 ods. 2 písm. l) ZoKR vyjadruje podmienku, aby išlo o pracovnoprávne nároky, na ktoré vznikol nárok po vyhlásení konkurzu, za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený, za kalendárne mesiace trvania pracovnoprávneho vzťahu po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol pracovnoprávny vzťah ukončený. Týmto spôsobom sú definované pracovnoprávne nároky, ktoré sú pohľadávkou proti podstate. Právo na peňažné plnenie sociálnej poisťovne proti úpadcovi vyplývajúce z § 148 ods. 3 ZoSP je právo, ktoré vzniká priamo zo zákona po vyplatení dávok garančného poistenia zamestnancom úpadcu. Teda právnou skutočnosťou bezprostredne zakladajúcou vznik spornej pohľadávky Sociálnej poisťovne bol moment vyplatenia dávok garančného poistenia (primerane rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 51/2014), k čomu nesporne došlo podľa platobných príkazov splatných až po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu, účinky ktorého nastali dňa 02.06.2020. Pohľadávky žalobcu z titulu vyplatenej dávky z garančného poistenia uplatnené žalobou proti správcovi spĺňajú podľa súdu prvej inštancie vecné a časové kritérium pohľadávok proti podstate s poradím uspokojenia podľa § 87 ods. 2 písm. l) ZoKR. Mnohé verejnoprávne peňažné povinnosti, ktoré vznikli zo zákona po vyhlásení konkurzu a z titulu existencie procesnej prekážky zakotvenej v ustanovení § 47 ZoKR, sú už iba z tohto dôvodu pohľadávkami proti podstate. Otázka charakteru pohľadávky vyplatenej z garančného fondu bola riešená na úrovni odvolacích súdov a tiež dovolacieho súdu, ktorý sa stotožnil s jej zaradením medzi pohľadávky proti podstate s určením poradia v zmysle § 87 ods. 2 písm. l) ZoKR v znení účinnom od 01.01.2012, kedy došlo k zásadnej zmene ZoKR v prípade výpočtu pohľadávok proti podstate (súd prvej inštancie poukázal napr. na rozhodnutie NS SR sp. zn. 20bdo/73/2016). V konaní boli podľa súdu prvej inštancie navrhnuté ďalšie dôkazy, a to najmä výsluchy svedkov, avšak súd prvej inštancie na základe predložených listinných dôkazov a vyjadrení strán sporu na pojednávaní, ako aj vyjadrení strán sporu, ktoré boli podané v rozsiahlej

písomnej forme, dospel k záveru, že výsluchy svedkov nebude vykonávať, keďže skutočnosti potrebné pre posúdenie pohľadávok žalobcu a dôvodnosti podania jeho žaloby vyplývajú z predložených listinných dôkazov a z jednotlivých vyjadrení. Rovnako ani pre posúdenie vo vzťahu k pohľadávkam z titulu sociálneho poistenia nie je potrebné vykonávať výsluchy svedkov, keď súd prvej inštancie vychádzal z množstva rozhodnutí, ktoré ustálili pojem „súvis s prevádzkovaním podniku počas konkurzu“. Vo vzťahu k námietke žalovaného v súvislosti s tým, že v prípade úpadcu sa jedná o cestovnú kanceláriu, súd prvej inštancie túto aj pre účely pohľadávok proti podstate z titulu vyplatených dávok garančného poistenia vyhodnotil ako bez právneho významu, keďže ZoKR nepriznáva úpadcovi - cestovnej kancelárii špecifické postavenie a ani iné posudzovanie pohľadávok proti podstate. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že akceptuje aj existenciu zákona, ktorý upravuje podmienky prevádzkovania cestovnej kancelárie, avšak mal za to, že prevádzka podniku je širší pojem ako prevádzka cestovnej kancelárie. Ďalej uviedol, že vychádzal aj zo záveru, že pojem „správa majetku správcou po vyhlásení konkurzu“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že sa jedná o všetky úkony týkajúce sa konkurznej podstaty vedúce ku konečnému výsledku konkurzného konania, a to k speňaženiu a k uspokojeniu veriteľov z výťažku zo speňaženia. Nemusí ísť nevyhnutne o také úkony, ktoré súvisia so zabezpečením majetku pred stratou, poškodením alebo zničením, ale ide o také úkony správcu, ktoré sa týkajú konkurznej podstaty. Takýmito úkonmi sú aj nároky vyplývajúce z materskej a rodičovskej dovolenky, ale aj odstupné. Správca síce týmto zamestnancom neprideľuje žiadnu prácu v súvislosti s prevádzkovaním podniku alebo v súvislosti so správou a speňažovaním majetku, avšak v rámci správy majetku, resp. konkurznej podstaty správca vykonáva naďalej úkony vo vzťahu k sociálnej poisťovni, čím si plní svoje zákonné povinnosti. Aj tieto úkony je nutné subsumovať pod pojem správa majetku úpadcu, a preto podľa názoru súdu prvej inštancie ide o pohľadávky proti podstate aj z tohto hľadiska. Záverom sa súd prvej inštancie zaoberal aj opakovanou námietkou žalovaného, že ako správca aktívne neprideľoval zamestnancom žiadnu prácu. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 56 ZoKR, podľa ktorého na správcu prešli vyhlásením konkurzu okrem oprávnenia nakladať s majetkom, ktorý tvorí konkurznú podstatu, aj oprávnenie konať za úpadcu v pracovnoprávných vzťahoch. Znamená to, že správca je o. i. oprávnený počas konkurzu robiť všetky právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch, najmä ukončiť pracovný pomer, dohodnúť nový pracovný pomer, rozdeľovať prácu a všetky ďalšie úkony súvisiace s pracovnoprávnymi nárokmi, ktoré pred vyhlásením konkurzu patrili úpadcovi. Je nepochybné, že v spoločnosti úpadcu boli aj po vyhlásení konkurzu zamestnanci, ktorí za svoju prácu poberali mzdu, nimi uplatnené nároky správca dokonca uznal v konkurze. Ukončenie pracovnoprávných vzťahov bolo plne v kompetencii žalovaného ako správcu, tento ich neukončil všetky, resp. dohodol aj nové, pričom požadoval od zamestnancov súčinnosť v súvislosti so správou majetku ešte celé mesiace po vyhlásení konkurzu; teda to bol práve správca, ktorý zodpovedal za aktívnu činnosť zamestnancov. Pre posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu v tomto prípade nebolo rozhodné, že činnosť zamestnancov už nepredstavovala predaj zázjazdov, keďže ich činnosť ako taká súvisela s poskytovaním informácií o ukončení predaja zázjazdov (infolinka) a s ďalšími činnosťami, ktoré ako celok majú definitívne ukončiť činnosť obchodnej spoločnosti úpadcu. Neobstojí podľa súdu prvej inštancie ani tvrdenie správcu, že on aktívne prácu zamestnancom neprideľoval, keďže na neho prešlo oprávnenie konať za úpadcu v pracovnoprávných vzťahoch. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná v uplatnenom rozsahu ohľadne nároku z vyplatených dávok garančného poistenia, keď pohľadávky spĺňajú časový aj vecný súvis s konkurzom. V danom prípade tak podľa súdu boli splnené podmienky na určenie pohľadávok žalobcu ako pohľadávok proti podstate (garančné poistné) podľa § 87 ods. 2 písm. l) ZoKR.

6. Súd prvej inštancie záverom uviedol, že sa pri posudzovaní nároku uplatneného žalobcom, ako aj pri posudzovaní jednotlivých námietok vznesených v konaní stranou žalovaného, oboznámil s rozhodovacou činnosťou súdov Slovenskej republiky, keďže predmetom posudzovania boli právne otázky. Jednotlivé rozhodnutia boli v niektorých prípadoch skutkovo čiastočne rozdielne, avšak súd prvej inštancie vzal do úvahy jednotlivé právne vety a vyslovené závery, pričom sa stotožnil s tým, že pre vznik pohľadávky (splatné poistné) bolo potrebné splniť dve podmienky - predloženie mesačného výkazu a splatnosť poistného a že sa v danom prípade jedná o pohľadávku v súvislosti s prevádzkovaním podniku, teda so správou a speňažovaním majetku úpadcu cez personálnu zložku a zákonnú povinnosť odvádzať sociálne poistenie. V prípade pohľadávok z vyplatených dávok garančného fondu pre tieto je podľa neho dôležité, že vznikli ich vyplatením (k vyplateniu dochádza až po vyhlásení konkurzu), čo v posudzovanom prípade sporné nebolo, a rovnako dôležitý je vecný súvis (prideľovanie práce v súvislosti so správou konkurznej podstaty, resp. prideľovanie práce v súvislosti s prevádzkovaním podniku počas konkurzu). Súd prvej inštancie musel vziať do úvahy existenciu personálnej zložky, ktorá bola prítomná a podieľala sa na správe majetku, teda konkurznej podstaty, pričom oprávneným na prideľovanie práce

bol podľa neho správca, na ktorého vyhlásením konkurzu prešli oprávnenia, ktoré v pracovnoprávných vzťahoch mal úpadca pred vyhlásením konkurzu. Súd prvej inštancie sa pri posudzovaní nárokov žalobcu uplatnených v tomto spore oboznámil napr. s nasledujúcimi rozhodnutiami: uznesenie NS SR sp. zn. 3Obdo/9/2017, rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžso/37/2014, uznesenie NS SR sp. zn. 1Obo/22/2016, rozsudok NS SR sp. zn. 4Sžso/5/2011, rozsudok NS SR sp. zn. 7Sžso/81/2011, rozsudok NS SR sp. zn. 2Obo/4/2019, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15CoKR/6/2015, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8CoKR/12/2015, uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo/65/2018, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8CoKR/20/2016, rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Obdo/73/2016, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15CoKR/3/2017, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16CoKR/9/2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1CoKR/20/2018, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16CoKR/23/2018, rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8Cbi/37/2013, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13CoKR/19/2019, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoKR/4/2018 a s poukazom na všetky uvedené skutočnosti rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

7. Pokiaľ ide o výrok III. napadnutého rozsudku o trovách konania, súd prvej inštancie uviedol, že rozhodoval v súlade so zásadou úspechu podľa § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), keď žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu (100 %), teda žalobcovi ako úspešnému by patrila ich náhrada v rozsahu 100 %, keďže však žalobcovi v tomto spore žiadne trovy konania nevznikli, súd prvej inštancie mu ich náhradu nepriznal.

8. Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný v rozsahu výroku I. a II. odvolanie s tým, že ho považuje za arbitrárny a svojvoľný, v demokratickej spoločnosti neudržateľný a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne. Uviedol, že rozsudok považuje za nesprávny z nasledovných odvolacích dôvodov podľa CSP:

a) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods. 1 písm. d) CSP];

b) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP];

c) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP];

9. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP žalovaný v odvolaní uviedol, že podmienkou priznania žalovaného nároku bola procesná povinnosť žalobcu tvrdenia a dôkazu časovej a vecnej súvislosti prihlásených pohľadávok s konkurzom. Časovú súvislosť mal žalovaný ponechať na rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý podľa neho pri tom aplikoval lex specialis (ZoSP), pričom pri posudzovaní vecnej súvislosti s konkurzom t. j. prevádzky podniku úpadcu správcom počas konkurzu, súd prvej inštancie už lex specialis (napr. § 88 ZoKR) podľa neho neaplikoval vôbec, a teda postupoval v rozpore so zákonom. Podstatou odvolacej argumentácie žalovaného v tejto časti bolo presvedčenie, že ako správca úpadcu neprevádzkoval podnik úpadcu, pričom mal za to, že úpadca ešte pred vyhlásením konkurzu ukončil prevádzku podniku, v období 02-03/2020 podľa daňového priznania k DPH nepredal žiaden zájazd, na webovom sídle www.aeolus.sk oznámil širokej verejnosti ukončenie predaja zájazdov, podal návrh na vyhlásenie konkurzu, klientov informoval o podanom návrhu a vysporiadaní nárokov v rámci poistenia úpadcu pre prípad insolventie, vykonal úkony smerujúce k ukončeniu všetkých pracovných pomerov výpoveďou z organizačných dôvodov, ukončil nájomné vzťahy súvisiace s prevádzkou podniku (pobočka na predaj zájazdov). Ďalej žalovaný argumentoval tým, že úpadca ku dňu vyhlásenia konkurzu disponoval hotovostnými peniazmi v pokladni vo výške XXX,XX eura, čo podľa neho vylučovalo akúkoľvek reálnu možnosť prevádzkovať podnik správcom počas konkurzu, t. j. uhrádzať v lehote splatnosti pohľadávky (§ 88 ods. 1 písm. a) ZoKR, t. j. pohľadávky žalobcu, ktoré tým, že boli žalobcom prihlásené tak neboli správcom uhradené, čo logicky podľa žalovaného preukazuje, že správca podnik úpadcu neprevádzkoval). Správca neuhrádzal ani mzdy dotknutým zamestnancom. Vzhľadom na predmet podnikania úpadcu (cestovná kancelária) mal žalovaný opakovane poukazovať na objektívnu zákonnú prekážku prevádzky podniku úpadcu správcom počas konkurzu z dôvodu insolventie úpadcu začatím konkurzného konania dňa 31.03.2020, a to nemožnosť splniť zákonnú podmienku pre činnosť cestovnej kancelárie, t. j. mať platné poistenie proti insolventii, čo logicky vylučovala samotná insolventia, čo súd prvej inštancie podľa neho prehliadol. Žalovaný mal tiež preukázať, že na základe dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru zamestnal dvoch zamestnancov (ďalej „dohodárov“) výlučne na účely správy (§ 86 ZoKR) konkurznej podstaty a nie prevádzky podniku úpadcu (§ 88 ZoKR). Podľa žalovaného súd prvej inštancie v prejednávanej veci porušil zákonné pravidlá hodnotenia dôkazov, dôkazy hodnotil selektívne, pretože vyberal si iba dôkazy žalobcu, z ktorých nič nevyplývalo, tie hodnotil svojvoľne, jednostranne, dospel

k zisteniam, ktoré z takýchto dôkazov vôbec nevyplývali. Na druhej strane dôkazy žalovaného vôbec nehodnotil, prehliadal, prípadne z nich vyvodzoval presne opačné zistenia, a preto podľa žalovaného dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam o prevádzke podniku úpadcu správcom počas konkurzu a prideľovaní práce správcom dotknutým zamestnancom. Napadnutému rozhodnutiu podľa žalovaného chýba akékoľvek vyhodnotenie rozsiahlych dôkazov žalovaného (jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti), a tak napadnuté rozhodnutie podľa neho trpí neodstrániteľnou vadou nepreskúmateľnosti.

10. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (nesprávne právne posúdenie veci), žalovaný uviedol, že prevádzka podniku úpadcu správcom počas konkurzu je výslovne upravená v § 88 ZoKR ako aj Vyhláske č. 665/2005 Z. z., t. j. lex specialis, na čo mal opakovane poukazovať počas celého konania a podľa ktorého nepostačuje pasívna participácia osobnostnej zložky (resp. jej existencia) ale vyžaduje sa aktívne konanie (jej prevádzkovanie). Súd prvej inštancie v 15. bode napadnutého rozhodnutia podľa žalovaného síce formálne cituje § 88 ZoKR, avšak v rozpore s Čl. 2 ods. 2 a Čl. 144 ods. 1 Ústavy SR opomína a pri rozhodovaní prehliada, keď prevádzku podniku správcom svojvoľne posudzuje iba podľa právnej úpravy definície samotného (statického) podniku v § 5 Obchodného zákonníka (lex generalis), keď z existencie osobnostnej zložky (zamestnancov vo výpovednej dobe), z ktorých len niektorí mali údajne vykonávať neznámu prácu, ktorú im však neprideľoval správca, posúdil automaticky ako prevádzku podniku úpadcu správcom počas konkurzu a prideľovanie práce správcom. Súd prvej inštancie podľa žalovaného vôbec nerozlišoval medzi existenciou (formálnou) osobnostnej zložky podniku a jej reálnym a (ne)možným využívaním (prevádzkovaním) pri prevádzkovaní podniku správcom počas konkurzu, čo je podľa neho v rozpore s § 88 ZoKR. Pri posudzovaní podmienok žaloby súd prvej inštancie aplikoval zásadu priority lex specialis, avšak pokiaľ bolo potrebné lex specialis aplikovať pri posudzovaní argumentácie žalovaného, súd prvej inštancie to podľa neho opomenul, čím zjavne porušil zákonnú povinnosť a narušil aj zásadu nestrannosti a nedal ani odpoveď, prečo tak postupoval. Žalovaný ďalej uviedol, že správca by mohol podľa § 88 ZoKR pokračovať alebo obnoviť prevádzku podniku úpadcu počas konkurzu iba v prípade, ak by bol schopný v lehote splatnosti uhrádzať pohľadávky proti podstate podľa § 87 ods. 2 písm. i) ZoKR, t. j. pohľadávky žalobcu, ktoré sú predmetom žaloby. Už len samotná existencia takýchto pohľadávok je podľa neho dostatočným a logickým dôkazom o tom, že správca podnik neprevádzkoval, ak ešte prihliadne na iné objektívne prekážky (nedostatočný stav finančných prostriedkov v deň vyhlásenia konkurzu, potreba poistenia proti insolvenčii v stave insolvenčie). Prevádzku podniku mal súd prvej inštancie nesprávne posúdiť aj poukazom na § 56 ZoKR, podľa ktorého mu pre záver o prevádzke podniku postačovalo, že na správcu prešlo oprávnenie v pracovnoprávných veciach. Žalovaný tiež namietal, že v napadnutom rozhodnutí absentuje akákoľvek zmienka o zákone č. 170/2018 Z. z. o zájazdoch, spojených službách cestovného ruchu, niektorých podmienkach podnikania v cestovnom ruchu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o zájazdoch“), podľa ktorého (podľa názoru žalovaného) v danom prípade existovala ďalšia objektívna prekážka prevádzky podniku úpadcu správcom počas konkurzu z dôvodu insolvenčie, a teda nemožnosti ochrany pre prípad insolvenčie (ako osobitosť prípadu). Na túto osobitosť mal žalovaný opakovane poukazovať počas celého konania, čo súd prvej inštancie podľa neho nepochopiteľne prehliadol a takýto postup riadne nezdôvodnil, čím zaťažil napadnuté rozhodnutie aj vadou nepreskúmateľnosti. Súd prvej inštancie mal takúto zásadnú argumentáciu žalovaného iba odbiť tým, že v rámci konkurzného konania neexistuje iné posudzovanie pre úpadcov - cestovné kancelárie.... zákon neupravuje iné posudzovanie pohľadávok proti podstate....., čo žalovaný považuje za nesprávne právne posúdenie, pretože § 88 ZoKR explicitne odkazuje na prevádzku podniku v súlade s osobitnými predpismi, ktorým je podľa žalovaného v danom prípade Zákon o zájazdoch. Súd prvej inštancie mal prevádzku podniku úpadcu správcom počas konkurzu podľa žalovaného nesprávne posúdiť aj podľa toho, že úpadca bol administratívne registrovaný zamestnávateľ až do 11/2021, a to napriek tomu, že mal za preukázané, že pracovné pomery zamestnancov, ktorých nároky boli predmetom žaloby, boli v podstatnej časti ukončené 30.06.2020 a dva pracovné pomery k 31.07.2020. Následne dvaja dohodári zamestnaní správcom mali vykonávať práce súvisiace so správou konkurznej podstaty, za ktorých správca splnil zákonné (verejnoprávne) povinnosti podľa ZoKR, ktoré však neboli predmetom žaloby. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia podľa žalovaného vyplýva jednostrannosť a taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (najmä §§ 86, 87 a 88 ZoKR) resp. ich prehliadanie, ktorá popiera ich účel, podstatu a zmysel. Ak by podľa neho zákonodarca nepovažoval za potrebné viazať pohľadávky proti podstate na prevádzku podniku počas konkurzu správcom, ktorej podmienky aj definuje (§ 88), tak by to predsa neuvádzal. Rovnako ak by nepovažoval za potrebné rozlišovať medzi prevádzkou podniku (§ 88) a správou konkurznej podstaty (§ 86) a jej speňažovaním (§ 91), tak by takéto obsahovo odlišné pojmy vôbec nezavádzal a neviazal by na nich ani pohľadávky proti podstate (§ 87).

11. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP (iná vada konania) žalovaný uviedol, že celé napadnuté rozhodnutie je zdôvodnené jednostranným hodnotením dôkazov v prospech žalobcu a prehliadaní resp. vyvodzovaní takých skutočností, ktoré z dôkazov nevyplývajú. Ide napr. aj o prehľad evidencie pracovného času v podaní správcu zo dňa 01.03.2022 predložený v rámci negatívneho dokazovania, ktorý mal formálne a farebne spracovať tak, aby z neho vyplýval jasný, určitý a zrozumiteľný skutkový stav. Podľa evidencie pracovného času z celkového počtu 22 zamestnancov, 18 vôbec nevykonávalo prácu pre prekážku na strane zamestnávateľa (nepoberali mzdu ale jej náhradu, z toho 2 boli na rodičovskej dovolenke), logicky (jedine) z dôvodu, že úpadca ukončil prevádzku podniku (cestovnej kancelárie), t. j. nemohli vykonávať žiadne činnosti v súvislosti s prevádzkou podniku a už vôbec nie zo strany správcu, pričom súd prvej inštancie mal z toho vyvodiť, že všetci títo 22 zamestnanci sa podieľali pri prevádzke podniku úpadcu správcom. Súd prvej inštancie pritom podľa neho nemal za preukázania ani skutočnosť akú a či vôbec prácu vykonávali 4 zamestnanci, ktorým správca prácu neprideloval. Súd prvej inštancie mal svoje rozhodnutie zdôvodniť poukazom na viaceré súdne rozhodnutia, pričom žalovaný uviedol, že v konaní poukázal na špecifiká a odchýlky skutkového stavu v tejto prejednávanej veci a potreby ich zohľadnenia (napr. absencia poistenia proti insolvenčii úpadcu v insolvenčii, ukončenie prevádzky podniku úpadcom pred vyhlásením konkurzu), na čo aj súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí poukázal, avšak v rozpore s tým takéto špecifiká nechal bez akéhokoľvek povšimnutia a na takéto osobitosti prípadu aplikoval všeobecné právne vety z tam označených súdnych rozhodnutí, čo je podľa žalovaného v rozpore so zásadou súdnej ochrany, právnej istoty a zmyslom samotného súdneho konania.

12. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok ako zákonný, preskúmateľný, vecne a právne správny potvrdiť, pričom uviedol, že súd prvej inštancie na pojednávaní ako aj pri vynesení rozsudku a jeho vyhotovení podrobne skúmal a rozpracoval všetky vecné, skutkové, faktografické dôkazy a výpovede a v súlade s existujúcou judikatúrou v obdobných veciach rozhodol. Všetky podstatné skutočnosti týkajúce sa preukázania popretých pohľadov proti podstate v intenciách ust. § 87 ods. 2 písm. i) a písm. l) ZoKR žalobca podľa neho preukázal, listinne predložil a na svojich tvrdeniach v celom rozsahu zotrval. Podľa žalobcu je odvolanie svojím obsahom totožné s tým, čo uvádzal žalovaný vo svojich písomných vyjadreniach počas konania pred súdom prvej inštancie a nie sú v ňom uvedené žiadne nové skutočnosti, argumenty a dôkazy, ktoré by neboli známe súdu počas konania a ktoré by súd nemal možnosť pri svojom rozhodovaní posúdiť, preveriť a vyhodnotiť, a to jednotlivo či vo vzájomných súvislostiach. Pokiaľ ide o argumenty žalovaného týkajúce sa (ne)prevádzkovania podniku počas konkurzu a (ne)zamestnávania zamestnancov, tieto sa podľa žalobcu iba opakujú a časť jeho tvrdení si navzájom odporuje (napr. najskôr mal žalovaný popierať akéhokoľvek vykonávanie práce a neskôr uvádzal, že zamestnancov zamestnával). K problematike prevádzkovania podniku, k existencii osobnostnej zložky podnikania a jej súvis s prevádzkou podniku počas konkurzu (ktorý mal trvať 16 mesiacov po vyhlásení konkurzu), poberaniu mzdy a mzdových nárokov, ukončení pracovných pomerov, plynutiu výpovedných lehôt, atď. žalobca zotrval na svojich vyjadreniach. S týmito sa mal podľa neho podrobne vysporiadať aj súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí v bodoch 10. až 34. odôvodnenia. Žalobca zotrval aj na svojom stanovisku, že vo vzťahu k pohľadávkam proti podstate sa jedná v prípade úpadcu o úpadcu ako každého iného a ZoKR mu iné, špecifické postavenie ako zamestnávateľovi, platcovi povinných sociálnych odvodov, nepriznáva, pričom súd prvej inštancie podľa neho v rozsudku nič neprehliadal, ale náležite rozobral v bode 33. odôvodnenia. Námietky žalovaného o nevykonávaní práce zamestnancov úpadcu počas konkurzu a o nevyplácaní miest podľa žalobcu svedčia iba o nekonaní žalovaného správcu s odbornou starostlivosťou, keďže vymeriavacie základy pre určenie poistného, ktoré sú zákonným dôsledkom vyplatených miezd, resp. mzdových nárokov, boli práve úpadcom vykázané a predložené v mesačných výkazoch poistného a príspevkov za mesiace, ktoré považuje za sporné (5/2020 - 7/2020). Podľa mesačných výkazov boli vyplácané priamo mzdy, nielen iné mzdové nároky (t. j. zjavne odmena za vykonanú prácu), a preto je podľa žalobcu zarádzajúce, keď správca - žalovaný tvrdí, že prácu neprideloval. Prácu vykonávali podľa žalobcu zamestnanci úpadcu preukázateľne aj po vyhlásení konkurzu ešte niekoľko mesiacov, keďže mesačné výkazy poistného a v nich deklarované vymeriavacie základy zo mzdových nárokov sú predkladané a niektoré aj uhradené do obdobia 11/2021. Vo vzťahu k ostatnej odvolacej argumentácii žalobca v podstate zopakoval a poukázal na svoju argumentáciu v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorá je obsahom spisu.

13. Žalobca tiež uviedol, že mu nie je zrejmý ani odvolací dôvod arbitrárnosti napadnutého rozsudku, ako ho prezentoval žalovaný, keďže súd prvej inštancie podľa neho rozsiahlo, vecne, podrobne a v kontexte právnych noriem a rozhodnutí najvyšších súdnych autorít odôvodnil všetky známe a pre neho významné dôkazy oboch účastníkov konania nachádzajúce sa v spise na 13 stranách rozsudku.

14. Na vyjadrenie žalobcu reagoval žalovaný písomným podaním, v ktorom uviedol, že žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti bez toho, aby sa vyjadril k odvolacím dôvodom žalovaného. Ďalej zopakoval svoju argumentáciu k prevádzkovaniu podniku úpadcu a reagoval na vyjadrenia žalobcu ohľadne jeho postupu v konaní (tieto odvolací súd nepovažoval za relevantné pre rozhodnutie vo veci, a preto nevidel dôvod, aby ich v odôvodnení rekapituloval).

15. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý taktiež uviedol, že nové skutočnosti žalovaný neuviedol a poukázal na svoje predošlé vyjadrenie a správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

16. Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Podľa § 379 ods. 1 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak

- a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý,
- b) ide o nerozlučné spoločensťo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov,
- c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

18. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

19. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

20. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

21. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

22. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

23. Podľa § 389 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,
- c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo
- d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

24. Podľa § 32 ods. 1 ZoKR, každú prihlásenú pohľadávku správca s odbornou starostlivosťou preskúma a porovná s účtovnou a inou dokumentáciou dlžníka a so zoznamom záväzkov dlžníka; správca pritom prihľadne aj na vyjadrenia dlžníka a iných osôb v rozsahu, v akom ich možno považovať za vecne preukázané a právne odôvodnené. Správca vykoná aj vlastné šetrenie s cieľom nestranne zistiť stav a dôvody spornosti prihlásenej pohľadávky. Správca prihlásenú pohľadávku poprie v spornom rozsahu, len ak pri skúmaní pohľadávky zistí, že prihlásená pohľadávka je čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, zabezpečenia zabezpečovacím právom alebo poradia zabezpečovacieho práva sporná v miere, ktorá odôvodňuje predpoklad, že veriteľ prihlásenej pohľadávky nebude v prípade konania o určení popretej pohľadávky úspešný. Dôvodom popretia prihlásenej pohľadávky nemôže byť len skutočnosť, že spornosť vyplýva z účtovnej dokumentácie dlžníka, vyjadrení dlžníka alebo vyjadrení osôb, ktorých záujmy môžu byť ovplyvnené záujmami dlžníka, najmä jeho súčasných alebo predchádzajúcich právnych, účtovných alebo daňových poradcov.

25. Podľa § 87 ods. 1 ZoKR, pohľadávky proti podstate sú pohľadávky proti všeobecnej podstate a pohľadávky proti oddelenej podstate.

26. Podľa § 87 ods. 2 ZoKR, pohľadávky proti všeobecnej podstate sú a uspokojujú sa zo všeobecnej podstaty v tomto poradí:

- a) náklady speňaženia všeobecnej podstaty, rozvrhu, odmena správcu a odmena a výdavky predbežného správcu,
- b) právo na vrátenie preddavku na úhradu nákladov konkurzu,
- c) náhrada nevyhnutných výdavkov správcu spojených s vedením konkurzného konania,
- d) výživné pre deti, na ktoré nárok vznikol po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený,
- e) náklady súvisiace so správou konkurznej podstaty a pohľadávky, ktoré vznikli v súvislosti s prevádzkovaním podniku počas konkurzu, vrátane pohľadávok zo zmlúv uzavretých správcom, ak nie sú uvedené v horšom poradí,

f) odmena likvidátora a zodpovedného zástupcu a náhrada nutných výdavkov za ich činnosť po vyhlásení konkurzu,

g) mzda zamestnanca a ďalšie nároky zamestnanca z pracovnej zmluvy alebo z dohody o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru (ďalej len „pracovnoprávne nároky“), ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený, v sume určenej správcom alebo vyplývajúcej z dohody medzi zamestnancom a správcom, ktorému správca prideliuje prácu v súvislosti so správou konkurznej podstaty,

h) pracovnoprávne nároky zamestnanca, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený, v sume určenej správcom alebo vyplývajúcej z dohody medzi zamestnancom a správcom, ktorému správca prideliuje prácu v súvislosti s prevádzkovaním podniku počas konkurzu,

i) pohľadávky na daniach, poplatkoch, clách, poistnom na zdravotné poistenie, poistnom na sociálne poistenie, príspevkoch na starobné dôchodkové sporenie a príspevkoch na doplnkové dôchodkové sporenie, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, ak súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu,

j) pracovnoprávne nároky, na ktoré vznikol nárok po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený, najviac vo výške štvornásobku životného minima mesačne za každý kalendárny mesiac trvania pracovnoprávneho vzťahu po vyhlásení konkurzu, vrátane kalendárneho mesiaca, v ktorom bol vyhlásený konkurz a kalendárneho mesiaca, v ktorom bol pracovnoprávny vzťah ukončený, pričom toto uspokojenie sa znižuje o plnenia poskytnuté podľa písmen g) a h),

k) pohľadávky na daniach, poplatkoch, clách, poistnom na zdravotné poistenie, poistnom na sociálne poistenie, príspevkoch na starobné dôchodkové sporenie a príspevkoch na doplnkové dôchodkové sporenie, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, ak súvisia so správou a speňažovaním majetku,

l) pohľadávky na peňažných náhradách vyplatených z garančného fondu, ak ide o dávku poskytnutú zamestnancovi za jeho pracovnoprávne nároky, ktoré sú pohľadávkou proti podstate,

m) ostatné pohľadávky proti podstate, ktoré za pohľadávky proti podstate označuje tento zákon.

27. Podľa § 87 ods. 8 ZoKR, ak správca neuznáva právny dôvod alebo výšku pohľadávky proti podstate, bez zbytočného odkladu vyzve veriteľa, aby sa najneskôr v lehote 15 dní od doručenia výzvy žalobou podanou voči správcom domáhal, aby súd určil právny dôvod alebo výšku pohľadávky proti podstate s poučením o následkoch zmeškania tejto lehoty. Ak veriteľ žalobu včas nepodá, na pohľadávku proti podstate sa v rozsahu, v ktorom ju správca neuznal, v konkurze neprihliada. Ak sa už o právnom dôvode alebo výške pohľadávky proti podstate právoplatne rozhodlo po vyhlásení konkurzu, o určení jej právneho dôvodu alebo výšky už nie je možné rozhodovať podľa tohto ustanovenia.

28. Odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného v súlade s ust. § 378 a nasl. CSP, pričom dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne a právne správny.

29. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že sa cíti byť rozsahom a dôvodmi odvolaní viazaný a zároveň sa cíti byť viazaný aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie; z tohto dôvodu nenariadil ani na prejednanie odvolania pojednávanie, keďže nebolo potrebné doplniť alebo zopakovať dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP).

30. Odvolací súd zároveň konštatuje, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na ktoré poukazuje a pre účely zdôraznenia jeho správnosti a vysporiadanie sa s odvolacou argumentáciou žalovaného, k odvolacím námietkam (viď ods. 8. až 11. odôvodnenia tohto rozhodnutia) uvádza nasledovné:

31. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadnu takú argumentáciu, ktorú by už neprezentoval v konaní pred súdom prvej inštancie, ale túto len v odvolaní zdôraznil a zrekapituloval. Zároveň má odvolací súd za to, že s touto argumentáciou sa už súd prvej inštancie podrobne, rozsiahlo a náležite vysporiadal a reagoval na všetky argumenty žalovaného, ktoré predložil v rámci procesnej obrany. Súd prvej inštancie nielenže správne reagoval tak na časový a vecný súvis pohľadávok proti podstate, ale správne sa vysporiadal aj s uplatnenými pohľadávkami, ktoré vznikli z titulu peňažných náhrad vyplatených na dávkach garančného poistenia. Súd správne určil, v čom spočívala spornosť pohľadávok namietaných žalovaným a pri hodnotení dôkazov a aplikácii právnych predpisov dospel k správnym právnym záverom o ich dôvodnosti.

32. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného týkajúcu sa prevádzkovania podniku úpadcu (teda názor žalovaného, že k prevádzkovaniu podniku úpadcu po vyhlásení konkurzu nedošlo), ktorá bola v prevažnej časti dôvodom pre popretie pohľadávok ako aj hlavným dôvodom, pre ktorý žalovaný podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie ako aj s jeho podrobným odôvodnením v napadnutom rozsudku, pričom nevidí potrebu dopĺňať toto odôvodnenie najmä s poukazom na to, že vychádza z rozsiahlej súdnej

praxe najvyšších súdnych autorít. Nakoniec, závery súdu prvej inštancie sú obsahom odôvodnenia tohto rozhodnutia v ods. 3. až 6. Odvolací súd však môže jednoznačne konštatovať, že z obsahu spisu a z priebehu konania nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie staval do roly advokáta žalobcu (ako to namietal žalovaný), keďže aj z napadnutého rozsudku vyplýva, že vyhodnotil všetky dôkazy predložené tak žalobcom ako aj žalovaným jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti a rovnako reagoval tak na prostriedky procesného útoku žalobcu ako aj na prostriedky procesnej obrany žalovaného. Súd prvej inštancie uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku všetky časové okolnosti (vyhlásenia konkurzu, vzniku pohľadávok, a pod.), pričom na tieto logicky naviazal aj svoje závery o dôvodnosti uplatnených pohľadávok. Zároveň nie je pravdou, že by súd prvej inštancie prehliadol osobitné podmienky na prevádzku podniku úpadcu ako cestovnej kancelárie, keď jednoznačne konštatoval, že táto skutočnosť je bez právneho významu, keďže ZoKR nepriznáva cestovnej kancelárii (ani inému typu úpadcu) špecifické postavenie pre účely posudzovania pohľadávok proti podstate. Nie je tiež pravdou konštatovanie žalovaného v odvolaní, že súd prvej inštancie v tejto súvislosti neprihliadol ani na Zákon o zájazdoch a tento svoj postup nezdôvodnil, keď v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatuje, že akceptuje existenciu zákona upravujúceho podmienky prevádzkovania cestovných kancelárií, ale má za to, že prevádzka podniku je širší pojem ako prevádzka cestovnej kancelárie (mimočodom odvolací súd sa s týmto záverom taktiež stotožňuje). Čo sa týka žalovaným tvrdenej prekážky prevádzkovania úpadcu z dôvodu absencie poistenia, táto skutočnosť bola pre účely rozhodovania o pohľadávkach na poistnom taktiež bez významu, keďže bolo preukázané, že zamestnanci úpadcu vykonávali aj iné činnosti ako predaj zájazdov a navyše absencia poistenia je porušením inej zákonnej povinnosti, ktorá na existenciu prevádzky podniku nemá priamy vplyv.

33. Odvolací súd môže tiež zdôrazniť, že hoci žalovaný argumentoval, že na záver o prevádzkovaní podniku nepostačuje samotná existencia osobnostnej zložky podniku (personálny substrát), ale aj jej aktívne konanie, aj v tomto smere súd prvej inštancie dospel k správne záveru o prevádzkovaní podniku, keď vykonaným dokazovaním zistil, že zamestnanci úpadcu sa podieľali na aktívnej činnosti úpadcu aj po vyhlásení konkurzu, hoci už nešlo o štandardné fungovanie cestovnej kancelárie (predaj zájazdov a s tým súvisiaci servis), ale servis súvisiaci s utlmením činnosti, ktorý takisto možno považovať za aktívnu činnosť personálnej zložky podniku. Bez ohľadu na túto skutočnosť je však súd povinný rešpektovať právny názor vyššej súdnej autority, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 1Sžo/37/2014 zo dňa 27.10.2015 (na ktoré poukázal aj súd prvej inštancie) jednoznačne k tejto právnej otázke konštatoval nasledovne: „Pohľadávky na poistnom na sociálne poistenie za zamestnancov úpadcu v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu, a preto predstavujú pohľadávky proti všeobecnej podstate v zmysle ust. § 87 ods. 2 písm. i/ zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení zmien a doplnkov. Platí to aj v prípade, ak zamestnancom úpadcu správca konkurznej podstaty po vyhlásení konkurzu neprideľoval žiadnu prácu a tiež, ak správca ukončil so zamestnancami úpadcu pracovný pomer a plynie im výpovedná doba.“ Z uvedeného dôvodu je argumentácia žalovaného irelevantná.

34. Pokiaľ ide o pohľadávky žalobcu, ktoré vznikli z titulu vyplatených dávok garančného poistenia (výrok II. napadnutého rozsudku), žalovaný v odvolaní neuviedol žiadnu relevantnú argumentáciu, ktorá by spochybnila závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd taktiež v celom rozsahu stotožnil.

35. Keďže odvolací súd nevzhliadol v rozhodnutí ani postupe súdu prvej inštancie žiadny zo žalovaným prezentovaných odvolacích dôvodov, rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a II. potvrdil.

36. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

37. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

38. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

39. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

40. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. Tak ako v konaní pred súdom prvej inštancie, aj v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca. Keďže mu však v odvolacom konaní trovy nevznikli, odvolací súd mu ich náhradu vo výroku II. nepriznal v súlade s ust. § 257 CSP.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 - 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť byť zastúpený advokátom neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.